

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **T. a.s.**, IČO: X. so sídlom L. X., Z., Česká republika, zast. JUDr. M. F. advokátom , tř. T. Z., proti žalovanej **J. Š.** IČO: X. so sídlom Š., N., zast. JUDr. J. H. advokátom H., P., **o zaplataenie 313 305,- Kč s príslušenstvom**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15. 10. 2007 č. k. 15Cb/271/2001-290, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15. 10. 2007 č. k. 15Cb/271/2001-290 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 15. 10. 2007 č. k. 15Cb/271/2001-290 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 64 186,- Sk na účet právneho zástupcu. Uviedol, že vzťah účastníkov konania posúdil podľa Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru publikovaný v zbierke zákonov pod č.160/1991 Zb., a to v súlade s jeho ust. čl. I. bod 1 tohto dohovoru, keďže ide o podnikateľské subjekty v dvoch rôznych štátoch, pričom oba tieto štáty sú dohovorom viazané. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaná nikdy nerokovala so žalobcom a ani nikdy nikoho nespĺnomocnila na uzavretie kúpnej

zmluvy, ktorej predmetom malo byť dodanie tovaru na dokončenie squashových kurtov. Toto bolo preukázané jednak tým, že žalobca mal záujem uzavrieť zmluvu so žalovanou písomne, čo mu aj čl.11 predmetného dohovoru OSN o medzinárodnej kúpe tovaru umožňoval, avšak, ako vyplynulo z prvej svedeckej výpovede svedka K., tento rokoval o uzavretí zmluvy len s konateľom B. s.r.o. p. Š. pričom tento svedok si nevedel spomenúť a jednoznačne potvrdiť, či s obsahom zmluvy, ktorý mal byť dojednaný a zaznamenaný v jej písomnej podobe pod č. 82/2000 vyjadřila žalovaná jednoznačný súhlas a či udelila poverenie (splnomocnenie) svojmu manželovi na uzavretie predmetnej zmluvy. Toto si detailne pamätal až o tri roky neskôr na pojednávaní v roku 2007. Súd preto jeho druhej výpovedi v pozícii svedka neuveril a považoval ju za účelovú. Ak by totiž obsah kúpnej zmluvy mal korešpondovať s výsledkom rokovania, tak by musela zmluva obsahovať v záhlaví aj splnomocnenie pre pána Š. uvedenú zmluvu v mene žalovanej podpísať a opečiatkovať pečiatkou jej firmy. Navyše ani doručovanie predmetnej zmluvy č. 82/2000 sa nedialo na faxové číslo p. Š. (tá ho totiž žalobcovi nedala), ale na fax spoločnosti B. s.r.o. a z tohto faxu bola podpísaná kúpna zmluva č. 82/2000, ktorou bolo podanie žalobcu opatrené, aj zasielaná. Teda z uvedeného jednoznačne vyplýva, že nebolo dodržané ustanovenie čl. 24 dohovoru o medzinárodnej kúpe tovaru. Z vykonaného dokazovania skôr vyplýva, že to bol p. Š. ktorý ako konateľ spoločnosti B. s.r.o. mal vybudovať pre žalovanú squashové kurty na základe zmluvy o dielo so spoločnosťou M. s.r.o. a ktorej spoločníkom bol aj žalobca a ktorá nedodržala podmienky tejto zmluvy, malo byť riešenie ako dokončiť nedostavené squashové kurty, za ktoré žalovaná už zaplatila B. s.r.o. Teda v podstate zrejme išlo o to, komu zostane strata spôsobená nedokončením kurtov spoločnosťou M. s.r.o. Žalobca tým, že nebol dôsledný pri uzatváraní predmetnej kúpnej zmluvy a dôsledne sa neriadil ust. čl.11 až 24 dohovoru o medzinárodnej kúpe tovaru, potom v tomto konaní neunesol dôkazné bremeno, že kúpnu zmluvu so žalovanou uzavrel, a to ani prostredníctvom splnomocnenca p. Š. a skutočne žalovanej tovar dodal a táto tovar prevzala. Podľa súdu kúpnu zmluvu uzavrel žalobca so spoločnosťou B. s.r.o., ktorá však v tomto spore nevystupovala ako žalovaná strana. Pokiaľ ide o zálohovú platbu vo výške 160 000,- Kč, ktorú poukázala žalovaná žalobcovi, priklonil sa v tomto prípade na základe vykonaného dokazovania k tomu, že žalovaná plnila zálohovú platbu za spoločnosť B. s.r.o., ktorá mala byť zrejme účastníkom zmluvy, a to aj s ohľadom na záujem, aby spoločnosť B. s.r.o. dokončila kurty pre ňu. Bolo by totiž nelogické, aby si objednávala dodávku materiálu na kurty, keď už raz

ich výstavbu mala objednanú a realizáciu dohodnutú so spoločnosťou B. s.r.o. Súd preto s prihliadnutím na vyššie uvedené dokazovanie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku sa odvolal žalobca a žiadal jeho zmenu. Má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tým i k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci, ktoré tiež spočívalo v nesprávnom a nedostatočnom právnom posúdení veci. Na rozdiel od súdu prvého stupňa je presvedčený, že vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzavretá kúpna zmluva v zmysle príslušných článkov Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru. Podľa žalobcu súd nepostupoval dôsledne pri posudzovaní vzniku zmluvného vzťahu a opodstatnenosti uplatnenej pohľadávky, najmä sa nevysporiadal s názorom odvolacieho súdu, že predmetný tovar bol síce prevzatý manželom žalovanej, ktorý prevzatie potvrdil pečiatkou žalovanej, ale najmä skutočnosťou, že tovar bol prepustený na základe návrhu žalovanej, hoci táto je jednou z najdôležitejších pre posúdenie, či došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, pretože preukazuje, že príjemcom tovaru bola žalovaná. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie vyvodil z tvrdenia žalovanej a jej manžela, že sa so zástupcom žalobu nikdy nestretla a prejednávaniu kúpnej zmluvy nebola nikdy prítomná. Tento svoj názor podporil spochybnením výpovede Ing. P. z dôvodu údajného rozporu v jeho pôvodnej a novej výpovedi Toto tvrdenie súdu prvého stupňa je v priamom rozpore so zápisom výpovede Ing. P. pred vyhlásením prvého rozsudku, ktorá je zhodná s výpoveďou Ing. P. K. z 10. 9. 2007. V oboch výpovediach svedok tvrdí, že žalovaná bola prítomná dohode o podstatných náležitostiach kúpnej zmluvy. Jeho ďalšia odpoveď, či žalovaná pri dojednaní podmienok s týmito výsledne súhlasila, je podľa názoru žalobcu nepodstatná, a to s ohľadom na ostatné tvrdenia, najmä na skutočnosť, že sa v podstate jedná o ponuku žalobcu, ktorá mala byť zaslaná faxom v písomnej forme na telefónne číslo oznámené zástupcovi žalobcu na jednaní. Celkom v rozpore s výpoveďou Ing. K. je potom tvrdenie súdu, že mal jednať s pánom Š. ako konateľom spoločnosti B. s.r.o., pretože svedok Ing. K. od počiatku tvrdí, že konal s pánom Š. ako manželom a splnomocnencom pani Š., keď o existencii spoločnosti B. s.r.o. a tiež konateľstve pána Š. v tejto spoločnosti nevedel a v podstate ani vedieť nemusel, pretože bol presvedčený, že tovar bude dodaný firme pani Š.. O tom, že žalovaná bola prítomná jednaniu svedčí najmä použitie jej identifikácie v kúpnej zmluve a zmluve o dielo. Pokiaľ by sa jednanie nezúčastnila a žalobca by nevedel o koho sa jedná, nemal by žiadny

rozumný dôvod uvádzať ju ako kupujúcu a požadovať po nej zaplatenie zálohy a doloženie solventnosti. Tvrdenie žalovanej, že zálohu uhradila za iný subjekt, bez toho, aby v príkaze k úhrade uviedla za koho je záloha hradená, je celkom nepravdepodobné a pochybné. Podľa názoru žalobcu nemôže žalovaná takéto tvrdenie použiť na svoju obranu, pretože to bolo jej konanie, ktoré presvedčilo žalobcu, že kupujúcim je žalovaná. Svedeckú výpoveď pána Š. nemožno považovať za dôveryhodnú, a to najmä z dôvodu, že ide o manžela žalovanej, ale i z dôvodu jeho celkom protichodných výpovedí, vytvárajúcich nevierohodné konštrukcie záhadnej postavy, ktorá prijímala faxové správy adresované žalovanej a následne na tieto odpovedala na adresu žalobcu. Žalovanou a ani jej svedeckou výpoveďou nebolo preukázané, že by bol žalobca oboznámený, že poskytnutú zálohu uhradila žalovaná za iný subjekt. Žalobca má preto za preukázané, že žalovaná sa jednania o zmluve zúčastnila. Na základe týchto skutočností a v súlade s jednaním Ing. P. K. vypracoval návrh kúpnej zmluvy a zmluvy o dielo a zaslal na faxové číslo, ktoré mu bolo oznámené. Bol presvedčený, že je to číslo určené pre komunikáciu s p. Š. pretože mu takto bolo prezentované. O tom, že sa jedná o číslo faxu na meno B. Š. a už vôbec nie na B. s.r.o. pri odoslaní nevedel a ani vedieť bez prípadných informácií podaných mu žalobkyňou vedieť nemohol. Bol teda pri odoslaní v dobrej viere, že sa jedná o telefónny (faxový) kontakt na žalovanú. I keď na obdržaných faxových správach, ktorými boli zaslané potvrdené zmluvy, rovnako ako na potvrdení P. o poskytnutí úveru bola identifikácia odosielacej stanice uvedená ako B. Š. (nie teda B. s.r.o.), nemal žalobca dôvod pochybovať o tom, že návrhy zmlúv potvrdených žalovanou (pečiatkou a podpisom, ktorý považoval za podpis žalovanej), neboli žalovanou odoslané. Žalobca má za to, že nie je podstatné, kto technicky správy posielal, ale o akú správu sa jedná a kto je v dokumentoch uvedený. Za absurdné považuje žalobca tvrdenie svedka Š., že fax bol odoslaný neznámou osobou, keď v zhodnom časovom úseku bolo odoslané i potvrdenie P., ktorej odoslanie bolo svedecky potvrdené. Žalobca sa nestotožňuje tiež s tvrdením súdu, že pri uzavieraní kúpnej zmluvy nebol dôsledný, pretože na žalovanom nemožno spravodlivo požadovať, aby si overoval, že všetky úkony, vykonané žalovanou, ktoré s ňou a jej manželom boli dohodnuté plnila žalovaná, keď z jej účtu bola platená záloha, potvrdenie o solventnosti sa týka jej osoby a v kúpnej zmluve je uvedená ako kupujúci, pričom zmluva je opatrená pečiatkou žalovanej spolu s podpisom, ktoré je možné za podpis žalovanej považovať. Tiež nemožno na žalobcovi spravodlivo požadovať, aby si overoval, kto prevzal a preclil tovar, keď na všetkých dokladoch bola uvedená ako príjemca žalovaná

a tovar bol prečlený. Je presvedčený, že i pri spochybnení uzavretia kúpnej zmluvy, bola táto medzi žalobcom a žalovanou uzavretá v súlade s príslušnými článkami Dohovoru, nakoľko čl.11 umožňuje i iný spôsob uzavretia kúpnej zmluvy, než je písomná forma. Postup štatutárneho zástupcu žalobcu na jednaní v Prievidzi, kde dostatočne určite formuloval svoju ponuku dodania tovaru na zhotovení squashových kurtov, zodpovedá ustanoveniu čl.14 (1), jednalo sa o ponuku, ktorou sa zaviazal Ing. K. zaslať v písomnej podobe (ako návrh kúpnej zmluvy) žalovanej, čo tiež urobil. Všetky ďalšie tri nasledujúce listinné dôkazy, a to potvrdenie uhradenia zálohy žalovanou, zaslanie potvrdenia žalovanou o solventnosti a zaslanie potvrdenej kúpnej zmluvy, je možné považovať spolu i samostatne za úkon vyjadrujúci súhlas s ponukou podľa čl.18 Dohovoru. Žalobca bol celkom oprávnené presvedčený, že žalovaná ponuku akceptuje, a preto dohodnutý tovar vyskladnil, odovzdal verejnému dopravcovi a odoslal ho v zmysle čl.24 do miesta podnikania žalovanej. Svoju povinnosť dodať tovar splnil odovzdaním verejnému dopravcovi. Tovar bol na návrh žalovanej následne prepustený do režimu voľného obehu. Žalobca s ohľadom na znalosti a spôsob postupu colných orgánov Slovenskej republiky, bol celkom oprávnené presvedčený, že tovar bol prevzatý žalovanou, ktorá na všetkých dokladoch bola uvedená ako príjemca. Z uvedených dôvodov navrhuje preto napadnutý rozsudok zmeniť.

Žalovaná vo svojom stanovisku k odvolaniu žalobcu sa s jeho obsahom nestotožnila. Je toho názoru, že so všetkými v ňom uvedenými argumentmi sa vysporiadal súd prvého stupňa a podľa jej názoru vo veci rozhodol správne a zákonne. Skutočnosti nezodpovedá tvrdenie žalobcu, že tovar, ktorý žalobca naložil v Českej republike a previezol do Slovenskej republiky bol prepustený do voľného obehu na základe jej návrhu. Žalovaná žiadny takýto návrh nedala ani na príslušnom colnom úrade, a ani k takémuto úkonu žiadnu inú osobu nespĺnomocnila. S manželom V. Š. ako už bolo dokladované, má zrušené BSM už od roku 1991, nemajú dobré vzťahy a naopak pre neustále prietahy pri dostavbe kurtov mali vážne nezhody, pretože za stavbu kurtov zaplatila spoločnosti B. s.r.o., ktorej spoločníkom a konateľom bol V. Š. a napriek tomu sa stavba predlžovala, dcérska spoločnosť žalobcu v Nitre stavbu nezhotovila včas a v takom rozsahu v akom bola zazmluvnená. Na jej naliehanie sám V. Š. z vlastnej iniciatívy si zabezpečil kontakt na spoločnosť M. s.r.o. cez údaje v obchodnom registri a následne so zástupcom tejto spoločnosti p.K. rokoval a sám bez toho, aby žalovaná bola akokoľvek činná, resp. ho k takýmto úkonom splnomocnila, písomne alebo ústne

zabezpečil dokončenie kurtov. Žalovaná o žiadnych právnych úkonoch, zmluvách, ani o preclení nejakého materiálu nebola informovaná, pretože mala uzavretú zmluvu o zhotovení diela so spoločnosťou B.. Pokiaľ teda V. Š. bez jej vedomia a súhlasu uzavrel nejakú zmluvu so žalobcom, ktorý je navyše odlišnou právnickou osobou od spoločnosti M. s.r.o., urobil tak vo svojom mene alebo v mene spoločnosti B. s.r.o., z ktorého konania v žiadnom prípade nevznikli pre žalovanú právne následky. Ak teda aj použil pečať z jej prevádzky, ktorá nemala nič spoločné s podnikaním žalovanej v tejto oblasti, pretože bola určená len pre preberanie tovaru v predajni potravín jej vedúcim, nemal V. Š. ani žiadne právo túto pečať zobrať a použiť dokonca na colnici. Z tohto jeho konania nie je možné preto tiež vyvodiť záver, že tovar bol prepustený cez colnicu na základe návrhu žalovanej. Zdôraznila, že miesto podnikania v posudzovanom období mala aj podľa živnostenského registra v N. na ul. Š. pričom v Prievidzi na ul. S. nemala ani miesto podnikania, ani bydlisko. Je toho názoru, že žalobca si pri tomto obchode počínal jednoznačne účelovo v snahe získať ešte raz žalovanou zaplatené finančné prostriedky, a preto namiesto zmluvy o dielo zvolil formu kúpnej zmluvy, zabezpečil si dovoz materiálu do Slovenskej republiky prostredníctvom dopravcu cez colnicu, pričom tovar si fyzicky sám prevzal, na práce na kurtoch použil len časť dovezeného materiálu, čo v konaní bolo svedecky preukázané. Väčšinu dovezeného materiálu žalobca odviezol pre svoje iné účely a aj z tej časti materiálu, ktorý zložil na kurtoch jeho značnú časť nepoužil na dokončovanie kurtov, ale odviezol na iné stavby, pričom sa domáha jeho zaplataenia voči žalovanej. V ostatnom sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi súdu prvého stupňa, ktorý vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, správne vykonané dôkazy vyhodnotil a v predmetnej veci zaujal aj správny právny názor. Z uvedených dôvodov navrhuje preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa § 212 ods.1 a § 214 ods.2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov odvolania dospel k záveru, že sú dôvody na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa.

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa žalobu žalobcu o zaplataenie spornej čiastky z titulu kúpnej ceny za dodávku tovaru zamietol. Vychádzal zo skutočnosti, že žalovaná so žalobcom o uzavretí kúpnej zmluvy nerokovala a ani k jej uzavretiu nikoho

nesplnomocnila. Z vykonaného dokazovania mal za to, že to bol p. Š. ktorý ako konateľ spoločnosti B. s.r.o. mal vybudovať pre žalovanú squashové kurty na základe zmluvy o dielo so spoločnosťou M. s.r.o., a ktorej spoločníkom bol aj žalobca, pre nedodržanie podmienok ktorej, malo byť predmetné riešenie dokončiť nedostavané kurty, za ktoré už žalovaná zaplatila B. s.r.o. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, že kúpnu zmluvu so žalovanou uzavrel, a to ani prostredníctvom p. Š. a skutočne žalovanej tovar dodal a táto ho prevzala.

Uvedený záver súdu prvého stupňa je nesprávny, pre ktorý dôvod vychádza i rozhodnutie súdu prvého stupňa z neúplne zisteného skutkového stavu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v predmetnej veci poukázal na skutočnosť, že podľa colného vyhlásenia č. 0516308000863 z 22. decembra 2000, mal byť tovar, ktorý tvoril predmet kúpnej zmluvy prepustený do režimu voľný obeh na základe návrhu žalovanej.

Súd prvého stupňa sa v ďalšom konaní uspokojil len s tvrdením žalovanej a výpoveďou jej manžela, že k precleniu tovaru došlo bez jej vedomia, svojvoľným konaním p. Š., pri ktorom použil jej pečiatku na medzinárodnom nákladnom liste, pričom sa nezaoberal skutočnosťou, že v písomnom colnom vyhlásení na č.1.76, sa pri mene žalovanej ako deklaranta nachádza i jej podpis.

Bez doplnenia dokazovania tejto skutočnosti a tiež tvrdenia žalovanej, na akom právnom základe vystupoval p. Š. v jej mene v colnom konaní a tiež pri preberaní tovaru, nemožno vyvodiť jednoznačný záver o tom, že žalovaná o dodávke tovaru vedomosť nemala. Pokiaľ bol totiž tovar preclený na základe vyhlásenia žalovanej, tak v prípade nepreukázania riadneho uzavretia kúpnej zmluvy, bolo potrebné posúdiť nárok žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia.

Z obsahu spisu je ďalej zrejmé, že žalovaná na účet žalobcu poukázala sumu, ktorú mala ako zálohovú platbu, resp. preddavok kúpnej ceny zaplatiť žalobcovi po podpise kúpnej zmluvy do 15. 12. 2000. Keďže platba bola zaúčtovaná v prospech účtu žalobcu

13. 12. 2000 (č.l.36 spisu), a zmluva bola podpísaná 14. 12. 2000, nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že žalovaná plnila na písomne uzavretú kúpnu zmluvu.

Pre neúplne zistený skutkový stav nemohol Najvyšší súd Slovenskej republiky zaujať ani záver ku konštatovaniu súdu prvého stupňa o prípadnom uzavretí zmluvy žalobcu so spoločnosťou B. s.r.o. za účelom dokončenia squashových kurtov, ktorej uzavretie žalobca však rozporuje.

Nepochybným totiž je, že na vykonanie uvedeného diela uzavrela žalovaná zmluvu o dielo (č.l.246 spisu) so spoločnosťou B. s.r.o., ktorá zmluvou poverila jej vykonaním spoločnosť M. spol., s r.o. (č.l.68), spoločníkom ktorej však podľa predloženého výpisu z obchodného registra nie je žalobca, ako tvrdila žalovaná, z ktorej tvrdenia vychádzal i súd prvého stupňa, ale spoločnosť M. s.r.o. Za zhotovenie diela mala žalovaná zaplatiť dohodnutú cenu diela, z ktorej mala byť spoločnosťou M. spol., s r.o. časť už použitá na kúpu tovaru od žalobcu, na dodávku ktorého mala byť tiež uzavretá i predmetná kúpna zmluva medzi žalovanou a žalobcom.

Súd prvého stupňa uzavrel, že žalovaná nemala dôvod uzatvoriť kúpnu zmluvu, keď za zhotovenie diela už zaplatila spoločnosti B. s.r.o. O tejto skutočnosti však súd prvého stupňa dokazovanie nevykonal, pričom z dokladov, ktoré žalovaná založila na č. l. 253-258 spisu, nemožno vyvodiť, že dohodnutá cena diela bola žalovanou ku dňu uzavretia spornej kúpnej zmluvy zaplatená celkom.

Z obsahu spisu je však tiež zrejmé, že žalovaná na svoju obranu tvrdila, že časť žalobcom dodaného tovaru, mu bola už zaplatená spoločnosťou M. spol. s. r. o., ako povereným zhotoviteľom žalovanej objednaného diela, ku ktorému tvrdeniu navrhovala vykonať dokazovanie tiež trestným spisom na pojednávaní dňa 29. 10. 2004. Súd prvého stupňa tento dôkaz nevykonal, v dôsledku čoho neskúmal tiež, či za splnenia zákonných podmienok nemohlo dôjsť k prípadnému prechodu vlastníctva vecí zaobstaraných zhotoviteľom na zhotovenie diela.

Bez vytýkaného právneho posúdenia a ako i doplnenia dokazovania v uvádzanom smere, nemohol súd prvého stupňa po rozporných tvrdeniach účastníkov jednoznačne

uzavrieť, že k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovanou, príp. v akom rozsahu nedošlo, a tiež, že žalovaná plnenie neprijala, z ktorého dôvodu je jeho záver o nedôvodnosti práva žalobcu predčasný.

Keďže so zreteľom na uvedený skutkový a právny stav rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a neúplne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Trenčíne podľa § 221 ods.1 písm. h) a ods.2 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom s poukazom na ust. § 224 ods.3 O. s. p. rozhodne o trovách celého konania.

Podľa § 226 O. s. p. je pre Krajský súd v Trenčíne, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie, právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky záväzný.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. apríla 2009

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: L. B.

